

Niet langer voorzitter tot in de kist

► Guy Haaze van de Vlaamse Roeiliga: 'Het is een goede zaak dat bestuurders uit de clubs zelf komen, maar bij ons is de keuze niet zo groot.'

© WOUTER VAN VOOREN

Vlaams sportminister Muylers pakt amateurisme bij sportkoepels aan

ROEL WAUTERS

Vlaams minister van Sport Philippe Muylers (N-VA) professionaliseert het bestuur van de Vlaamse sportfederaties. De sector reageert positief. 'Nu blijven sommige mensen aan tot hun dood.'

De voorzitter die tegelijk de grootste sponsor is van de sportfederatie, mensen die decennialang in de raad van bestuur zitten, vader en zoon die samen het reilen en zeilen bepalen van een sporttak. Heel gezond is het allemaal niet.

Daarom komt minister Muylers met een nieuwe gedragscode die die zaken verbiedt. Duidelijke regels moeten het amateurisme bij Vlaamse sportfederaties weren. Wie de code niet volgt, kan een deel van de subsidies verliezen. "We verwachten goed bestuur in de bedrijfswereld, nu ook in de sport", stelde hij in *Het Nieuwsblad*. Voor een goed begrip: het gaat om de koepels, niet om de clubs zelf.

'Een eerste stap is gezet. Laten we dit nu eerst uitproberen, later kunnen we nog heel wat verder gaan'

LODE GROSSEN
VLAAMSE SPORTFEDERATIE

Echte wantoestanden zijn er niet in ons land. De tijd dat sommige bondsvoorzitters zichzelf een riant loon of een dure auto cadeau deden, ligt al een tijdje achter ons. Toch kan het nog een stuk strakker. De raden van bestuur van de sportkoepels worden verkozen door de clubs en waren geen strikte voorwaarden aan verbonden. Scherp gesteld: het gebeurde nog altijd dat ze vanachter de toog van de clubkantine geplukt werden, waarna ze zich één keer per maand in hun kostuum hijsen voor de algemene vergadering in Brussel.

Kleine wereld

Geheel onlogisch is dat ook niet. De wereld binnen één sporttak is klein. Hoeveel mensen vind je bereid om zich buiten de werkuren in te zetten voor pakweg de Vlaamse Karate Federatie? Die persoon moet dan ook nog eens over competenties beschikken om een langetermijnvisie te ontwikkelen, de hoofdtak van de raad van bestuur. "De juiste mensen vinden, is niet altijd gemak-

kelijk", weet ook Guy Haaze. Hij is de voorzitter van de raad van bestuur van de Vlaamse Roeiliga, met 1.700 leden een eerder kleine sportfederatie. "Het is een goede zaak dat die mensen uit de clubs zelf komen, ze kennen de sport van binnenuit. Maar met zestien clubs over heel Vlaanderen is de keuze bij ons niet zo groot."

Toch staat hij positief tegenover de Code Muylers. "Natuurlijk moet er werk gemaakt worden van goed bestuur", stelt hij. "Een andere zaak is dat onze subsidies de komende jaren zullen terugvallen. Van de drie vaste medewerkers, moeten we er allicht twee laten gaan. Zo wordt er steeds meer van ons verwacht met minder middelen." Zelf zwaait hij na twee ambtstermijnen van vier jaar af als voorzitter. "Vernieuwing is af en toe nodig. En daardoor kan ik me opnieuw focussen op mijn werk bij de club."

Tegenstrijdige belangen

Tille Scheerlinck, topsportcoördinator van de Vlaamse atletiekliga, is eveneens voorstander om het amateurisme weg te werken. Ze begeleidde onder meer Thomas Van der Plaetsen en Philip Milanov naar een gouden en zilveren medaille op het EK in Amsterdam. Terwijl ze dag in dag uit intens bezig is met haar sport, botst ze bij momenten op een stugge raad van bestuur. "Topsporters zijn de lastpakken binnen een club. Ze vragen speciale begeleiding, doen niet mee aan lokale kampioenschappen", zegt ze. "De belangen zijn al eens tegenstrijdig."

Een ander probleem is dat mensen lang op hun stoel blijven zitten. "Sommige mensen zullen alleen door natuurlijke afvloeiing hun post verlaten", zegt ze. "Ze blijven aan tot hun dood. Dat is jammer, want af en toe moet er een nieuwe wind waaien. En we zijn al zo'n conservatieve sport." Dat Muylers een maximale zittingsperiode van twaalf jaar invoert, vindt ze daarom ook een uitstekende zaak.

De minister had nog een stuk verder kunnen gaan. Het samengaan van kleinere koepels zou de professionalisering een grote duw in de rug kunnen geven door schaalvergroting. In het najaar komt hij met een plan, maar de ambities zijn naar beneden bijgesteld. Ook komen er geen specifieke functieomschrijvingen voor de vrije plaatsen in de raden van bestuur, zoals in Angelsaksische landen. Daar wordt geëist dat kandidaten ervaring kunnen voorleggen in bijvoorbeeld sportmarketing, boekhouden of op juridische vlak. "Een eerste stap is gezet", zegt Lode Grossen van Vlaamse Sportfederatie, die de 82 sportkoepels in Vlaanderen verenigt. "Laten we dit nu eerst uitproberen, later kunnen we nog heel wat verder gaan."

bijgedachte

Wat de Vlaamse sport echt nodig heeft

HANS VANDEWEGHE

Met de Code Muylers wil de Vlaamse minister van Sport achterkamerspolitiek bij Vlaamse sportbonden aan banden leggen. Bestaan die achterkamers? Is er vriendjespolitiek? Wordt er gesjoemeld? Ja, ja en ja, maar lang niet bij alle bonden. Zal de Code Muylers helpen? Een beetje.

Neem nu de twee grootste sporten van het land, voetbal en wielrennen. Die hebben hun Vlaamse sportbond vrij recent geïnstalleerd als melkkoe voor de Vlaamse subsidies. De echte beslissingen – niet altijd maar soms ook in achterkamers, tegen al of niet onbillijke vergoedingen – worden genomen in de koepelbonden KBVB en KBWB.

Binnen het Vlaams wielrennen zijn rond Wie-lerbond Vlaanderen meer dan tien vzw's actief, allemaal baroniën van lokale potentaties die de dienst uitmaken in het hoofd-

bestuur van de Vlaamse bond, er zorg voor dragend dat wat binnen hun vzw gebeurt, onttrokken wordt aan de controle van de subsidiërende overheid.

Incompetente bestuurders

Soms zijn ze bestuurder en tegelijk gesalarieerde in een andere vzw, die zich van de Code Muylers niks moet aantrekken. Corruptie of belangenvermenging bestaat dus, maar die zal door die code niet worden aangepakt. Zoals er ook morgen en overmorgen nog sportbonden worden geduld die gerund worden door één familie.

Goed bestuur is meer dan uitwassen bestrijden. Goed bestuur is het aantrekken van goede bestuurders en daar schieten onze sportbonden collectief in te kort. Enkele bonden

niet te na gesproken, lijdt het Vlaams sportbestuurdersland-schap aan een acute bloedarmoede en dat gebrekkig beheer weerspiegelt zich onder meer in een manke dienstverlening en in de resultaten of het gebrek daar aan in de topsport.

Een jaarverslag en een beleidsplan op de site? Dat gebeurt al. Minstens 25 procent vrouwen? Lovenswaardig, maar zal dat de competentie verhogen? De directeur op functioneringsgesprek? Die loopt sowieso op eieren en ondergaat nu al de willekeur van zijn soms incompetente bestuurders. Wat de Vlaamse sport nodig heeft, is het hele landschap dat op de schop gaat.

Onder curatele

Schaalvergroting heeft de Vlaamse sport nodig en een sterke controle en aansturing vanuit Sport Vlaanderen in combinatie met politieke moed van de minister om hardleerse sportbonden onder curatele te plaatsen en te beknotten op hun subsidies.

Waar de Vlaamse sport nog meer nood aan heeft, is een nieuwe juridische entiteit op maat van sportbonden in plaats van de huidige vzw, al was het maar om de macht van de raad van bestuur te beperken. Als minister Muylers echt het verschil wil maken, dat hij zich daar hard voor maakt.

Als minister Muylers echt het verschil wil maken, dat hij zich daar hard voor maakt

